

Bratři a sestry,

velice dobře známe oddílek o Ježíšovi jak přijímá děti. Je to oddílek, který nás zvláštním způsobem stále znovu přitahuje a čítáme jej při křtu svatém, navzdory tomu, že tam Ježíš ty děti nekřtí. Ale vzkládá na ně ruce a žehná jim. Událost křtu se přece týká drtivé většiny z nás, kteří zde sedíme. Mohou tu být ti, kteří se ke křtu připravují. A jsou tu dávno pokřtění, ať už jako malé děti, nebo dospělí. Každé křestní bohoslužby, tedy i ty dnešní, se nejen mohou stát, ale dokonce i mají stát - obnovou našeho křestního vyznání.

Toto místo v evangeliu nás oslovuje právě tou krásnou samozřejmostí, s jakou Ježíš děti přijímá a dotýká se jich. Vede nás vlastně dvojím směrem. Jednak nás varuje toho, abychom určovali, kdo k Ježíšovi smí a kdo ne. A to druhé: Pán Ježíš přijímá děti, přestože nejsou ještě vůbec schopny plnit předepsané náboženské povinnosti a nemají co dát. Ale nejen to. Dá se říci, že je přijímá **právě proto**. Ano. Právě tu jejich bezmocnost, jejich odkázanost na dospělé, dává nám dospělým za vzor. Děti totiž – všechno, co mají, **přijímají jako dar**. Dítě si není schopno vydělat, neužívá se vlastními silami. Ve všem se musí spolehnout na své živitele. Toto bezvýhradné přijímání je pro dítě charakteristické. Dítě je vlastně neustále obdarováno. Nerozumí pravidlu „něco za něco“. A toto je stav, který má Pán Ježíš na mysli, když říká, že takovým jako děti patří království nebeské. Takovým, kteří jsou dětem podobní v tom nejzákladnějším – v odkázanosti na obdarování. Ne, to neznamená, že jsou děti nevinné. Ale zvláště tehdy, jsou – li malé, si nedovedou vymýšlet si zásluhy, nepřemýšlejí o tom, jak se revanšovat, ani se nesnaží někoho umluvit či podplatit. Tyto dětské způsoby zde náš Pán vyzdvihuje. Ne dětský věk, ale způsob přijímání darů. To co dostávám je z milosti a ničím si to nezasloužím...

Tohleto má Ježíš na mysli, když řekne: „*Kdo nepřijme království Boží jako dítě, jistě do něj nevejde.*“ To není výhrůžka ani nátlak. To je výzva k rozhodnutí. Ježíš přišel a obětoval svůj život proto, aby náš život zachoval. Neptal se, zdali si to zasloužíme, ale pozval nás, abychom jej následovali. Dobrovolně a svobodně. Chceš – li, přijmi, nechceš li, neber. Nevstoupíš do království nebeského. Ne proto, že bych ti to zakázal. Ale proto, že sám vstoupit nechceš. Pozval jsem tě, ale tys odmítl. Víme – li bratři a sestry, že Ježíš přišel, aby nás vyvedl z našich zmatků a vin, víme – li, že jsme odkázáni na jeho slitování, víme – li, že jej smíme radostně přijmout – pak vezme, že nás Ježíš čeká s otevřenou náručí. Úplně stejně jako ony děti, které objímal, na které vzkládal ruce, kterým žehnal a které od sebe nedovolil odehnat.

Chtěl bych se ale dnes, kdy byl pokřtěn malý Martin, ještě zaměřit na to, co jsme doposud pominuli. A sice na Ježíšovo: Nebraňte jim. V jeho případě to znamenalo to, že jeho učedníci děti od něj odháněli. Neotravujte Mistra, jste ještě moc malí a nic nechápete. Dnes je doba jiná. Dítě není kdesi na okraji, ale starostlivě kolem něj kroužíme, je králem. A snažíme se, aby měly v životě co možná nejlepší zajištění a pohodlí.

Jak tomu tedy rozumět dnes? Jak můžeme my dnes bránit dětem v přístupu k Ježíši? V době, kdy se naopak zdůrazňuje, že se dětem v ničem bránit nemá?

V podstatě se dá říci, že dvěma způsoby. Ten první způsob spočívá v naší lidské, rodičovské nebo kmotrovské pasivitě a vlažnosti. Tím, že se sami Kristu neodevzdáváme, bráníme mu v tom, aby na našich dětech pracoval, i když třeba budeme všechny kolem horlivě ujišťovat,

že jim přece bránit nehodláme. Ale bráníme jim i tak, že je nám to jedno. To je nebezpečí vlažných křesťanů. Dítěti se to pak může jevit tak, že o moc nejde. Proto mu nejvíc pomůžeme svou vlastní opravdovostí víry. Tak, že pozná, že jsou i jiné hodnoty, větší nežli jen naše zajištění. Ano, samozřejmě že výchova dětí ke Kristu není vždy snadná. Ale naprosto největší váhu má prostě to, že svoje děti budeme brát pravidelně do kostela a do společenství sboru.

Je ale pak i druhé nebezpečí, vlastně úplně opačné. Nebezpečí křesťanů přehorlivých a rozhodných. Záleží v tom, že to, co je a má v podstatě zůstat Božím dílem, chtějí udělat oni sami. A často i do značné míry po svém. Nespokojí se s tím, že mají být Božími nástroji a berou Bohu jeho dílo z rukou. Ježíš varuje před těmi, kteří vzali klíč k Boží známosti, sami nevešli a těm, kdo chtějí vejít, brání. Tak to říká zákoníkům: “Vzali jste klíč k poznání, sami jste nevešli, a těm, kteří chtěli vejít, jste v tom bránili...”

Kdo by zavíral své děti jakoby do klece zákonické zbožnosti, kdo jim ve své úzkoprsosti brání poznávat velikou šíři Boží lásky a svobody, do níž nás Kristus uvedl, ten svým dětem vlastně brání v cestě ke Kristu samotnému, jako kdysi bránili zákoníci a farizeové lidem v cestě k Bohu svou náboženskou tvrdostí. Není divu, když pak děti utečou od rodičů i od víry.

Ten, kdo opravdu chce, aby jeho děti patřily Pánu Ježíši, nesmí je chtít vnitřně vlastnit a vést po svém, ale každý den je znovu odevzdávat Bohu.

Ježíš miloval každého. I ty ve společnosti etablované, i ty ostrčené. Všechny zval do své blízkosti. Všem nabízel svoje požehnání. Smíme být zdarma v jeho blízkosti, smíme zdarma čerpat z jeho láskyplných darů. My i naše děti, i všichni kdo k němu hledají cestu. A kteří čekají, že jim v tom budeme pomoci a ne překážkou. Amen.

Modlitba: Pane Bože, přicházíme k tobě i my, malí i velcí, mladí i staří. Pomoz nám, abychom k tobě cestu nacházeli a taky k tomu, abychom byli sami dobrými směrovkami i ukazateli cesty všem. Amen.